

Αναφορά από τον χώρο παραγωγής: Πώς ξεδοντιάστηκαν τα συνδικάτα

Μια αφήγηση από έναν μαθητευόμενο σε εργατικό Συνδικάτο^{1,2}

Οι αναρχικοί τιμούν την **Πρωτομαγιά** σαν μια ημέρα γιορτασμού των επαναστατικών εργατικών κινημάτων από το 1886. Πέρσι, αναρχικοί σε ολόκληρο τον κόσμο τίμησαν την Πρωτομαγιά *παρά τις συνδυασμένες δυσκολίες που προκαλούσαν η πανδημία και τα lockdown που είχαν επιβληθεί από τα κράτη*. Ενόψει της αυριανής Πρωτομαγιάς, δημοσιεύουμε μια ανάλυση για το τι συνέβη στα πανίσχυρα εργατικά συνδικάτα των μέσων του 20ου αιώνα, γραμμένη μέσα από ένα από αυτά. Το παρόν κείμενο εμφανίστηκε για πρώτη φορά πριν δεκαπέντε χρόνια στο δεύτερο τεύχος του *Rolling Thunder*, του αναρχικού περιοδικού μας για το ζην επικινδύνως.

Από τότε, οι περιστάσεις που αυτό το κείμενο περιγράφει έχουν γίνει μόνο χειρότερες, καθώς η μια οικονομική κρίση διαδέχεται την άλλη ενώ τα εργατικά συνδικάτα πασχίζουν να απαντήσουν. Η μαχητική ανεργία που μερικοί νεαροί αποτραβηγμένοι³ αναρχικοί επέλεξαν ως στρατηγική στην αλλαγή του αιώνα *έχει γίνει*, σε κάποια σημεία, μια σχεδόν γενικευμένη συνθήκη. Την ίδια στιγμή, η πολιτική πόλωση της λευκής εργατικής τάξης έχει καταστήσει μη υποστηρίξιμο ένα μέρος της αισιοδοξίας με την οποία τελειώνει το παρόν κείμενο – δείχνοντας το κόστος αυτού που συμβαίνει όταν χάνουμε ευκαιρίες να παρουσιάσουμε επαναστατικές λύσεις στα προβλήματα που προκαλεί ο καπιταλισμός. Η αναγωγή του πολιτικού φάσματος σε διαφορετικές αποχρώσεις του κεντρώου νεοφιλελευθερισμού έστρωσε τον δρόμο για εθνικιστές όπως ο Τραμπ ώστε να *παριαστάνουν ψευδώς τους εαυτούς τους* σαν “επαναστάτες” που πολεμούν τις “ελίτ” στο όνομα των απλών ανθρώπων.

Σήμερα, όταν η εργατική τάξη έχει μάλλον διαιρεθεί στους **απομακρυσμένους**, τους επισφαλείς και τους άνεργους αντί να εστιάζουμε σε μια μάχη οπισθοφυλακής, για να διατηρήσουμε τις ραγδαία διαβρωνόμενες οικονομικές θέσεις και υποδομές του προηγούμενου αιώνα, θα πρέπει να βούμε καινούριους, δυναμικούς τρόπους για να διακόψουμε και να ανατρέψουμε την καπιταλιστική οικονομία στο σύνολό της. Το τίμημα του να μην το κάνουμε θα είναι μια αντίδραση ακόμα χειρότερη και από το καθεστώς του Τραμπ.

Για περισσότερα σχετικά με το αντικείμενο, συνιστούμε το *Work*, την ανάλυσή μας για το πώς ο καπιταλισμός έχει αλλάξει στη διάρκεια του περασμένου αιώνα – και για το τι σημαίνει να αγωνιζόμαστε σήμερα, ιδιαίτερα στις μετα-βιομηχανικές περιοχές.

RE: Αναφορά από τον τόπο δουλειάς, Πώς ξεδοντιάστηκαν τα Συνδικάτα

MEMO: Πώς πέρασα το καλοκαίρι μου στις Μεσοδυτικές πολιτείες

ΠΡΟΣ: CRIMETHINC. HEADQUARTERS

ΑΠΟ: AGENT 356592

1 Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://crimethinc.com/2021/04/30/report-from-the-shop-floor-how-the-unions-lost-their-teeth-a-narrative-from-a-labor-union-intern>.

2 Στμ. Ο τίτλος του πρωτοτύπου είναι: *Report from the Shop Floor: How the Unions Lost Their Teeth*. η έκφραση *shop floor* σημαίνει τον χώρο/τόπο παραγωγής, το “εργοστάσιο”.

3 Στμ. Στο πρωτότυπο: *dropout*.

Την χρονιά του μεγάλου σχίσματος στην AFL⁴, παρεισχώρησα στην ομοσπονδία κάνοντας την πρακτική μου ως οργανωτής για ένα συγκεκριμένο συνδικάτο διαφωνούντων επιστατών. Οι θρύλοι των παλιών εργατικών αγώνων ήταν η εισαγωγή μου στον αναρχισμό ως νέος, και ήθελα να επαναφέρω κάποιες παλιές οργανωτικές δεξιότητες στην πόλη μου στα Νοτιοανατολικά, που είχε ξεχαστεί σχεδόν από όλα τα συνδικάτα. Τα επιχειρησιακά συνδικάτα σήμερα ακολουθούν, γενικά, μια στρατηγική “πυκνότητας”: εστιάζουν στην οργάνωση περιοχών όπου υπάρχει ήδη μια ευμεγέθους συνδικαλιστική παρουσία, αφήνοντας ιστορικά μη οργανωμένες συνδικαλιστικά κοινότητες, σαν τη δική μου, να προστατέψουν τον εαυτό τους.

Χάρης σ’ αυτή την στρατηγική, η μαθητεία μου με έφερε σε έναν σιδηροδρομικό κόμβο στα Μεσοδυτικά με μια ζωντανή ιστορία ταξικής πάλης – αν και φαινόταν ότι μεγάλο μέρος αυτής της μαχητικής ενέργειας είχε τιθασευτεί τον καιρό που έφτασα. Το τοπικό συνδικάτο για το οποίο δούλευα είχε ιδρυθεί πριν τριάντα χρόνια, όταν κάποιιοι επιστάτες με αυτοπεποίθηση⁵ συνειδητοποίησαν ότι δεν χρειαζόταν να αντιμετωπίζονται σαν σκουπίδια. Παρ’ όλο που η δραστηριότητα του συνδικάτου είχε παρακμάσει, οι ιστορίες και οι φωτογραφίες από τις απεργιακές πειφρουρήσεις, τις καταλήψεις γραφείων και τις δολιοφθορές από τους επιστάτες άγγιξαν ένα ευαίσθητο σημείο στην καρδιά μου και είχα μεγάλες ελπίδες.

Μαζί με αρκετούς ακόμα μαθητευόμενους, ανήκα σε μία από τις δύο “ομάδες χαρτογράφησης”, υπεύθυνες για την έναρξη της επαφής με τους επιστάτες και τη δημιουργία μιας βάσης δεδομένων με πληροφορίες σχετικά με πιθανούς στόχους για το συνδικάτο. Η δουλειά αυτή καθαυτή ήταν αρκετά απλή, αν και στην πορεία της συλλογής πληροφοριών γρήγορα συγκέντρωσα αρκετές περιπτώσεις καταπάτησης και παράνομης εισόδου που θα έκαναν ακόμα και έναν έμπειρο “πράκτορα” του *CrimethInc.* να ζηλέψει. Όλα αυτά συν το επίσημα καθιερωμένο φάξιμο στα “σκουπίδια”⁶! Φανταστείτε την ευχαρίστησή μου να είμαι βουτηγμένος “μέχρι το γόνατο”⁷ σε λίστες εργαζόμενων, τιμολόγια, και υπηρεσιακά σημειώματα αντί για σάπια προϊόντα και ζουμιά από σκουπιδοντενεκέδες. Ένα παιδί θα το είχε συνηθίσει.

Ανταλλάξαμε τον θάνατο από την πείνα με τον θάνατο από τη βαριεστημάρα

Η εύπορη πλευρά της πόλης είχε δει την εμφάνιση πολλών κτιρίων με γραφεία και επιχειρηματικών πάρκων, τα περισσότερα από τα οποία δεν είχαν καταγραφεί από το συνδικάτο. Τα κτίρια αυτά δεν είχαν συνδικαλιστική οργάνωση αλλά προφανώς κάποιιοι άνθρωποι τα καθάριζαν. Ποιοι ήταν; Έπεφτε σε μας να ξεδιαλύνουμε το μυστήριο.

Δεν σπατάλησα πολύ χρόνο στα συγκροτήματα γραφείων και, βλέποντάς τα απ’ έξω, συνήθως υπέθετα ότι πρόκειται, βασικά, για απροσπέλαστες κατακόμβες με μικρά γραφεία γεμάτα με σεκιουριτάδες και κάμερες. Τα περισσότερα από αυτά στα οποία μπήκα δεν ήταν έτσι, όπως αποδείχτηκε, και αυτά που ήταν είχαν πολλή περισσότερη πλάκα. Κάνα δυο άτομα από μας μπορούσαν να φτάσουν στο γραφείο της ασφάλειας και να αρχίσουν να μιλάνε, προφασισζόμενα κάποια δικαιολογία ή προσπαθώντας να

4 Στμ. AFL: η **Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας** (*American Federation of Labor*) είναι ομοσπονδία των εργατικών συνδικάτων στις ΗΠΑ που ιδρύθηκε το 1886. Η AFL ήταν η μεγαλύτερη ομοσπονδία συνδικάτων στις ΗΠΑ για το πρώτο μισό του 20ου αιώνα ακόμα και μετά την δημιουργία του Κογκρέσου Βιομηχανικών Οργανώσεων (*Congress of Industrial Organizations, CIO*) από συνδικάτα που αποβλήθηκαν από την AFL το 1935. Η Ομοσπονδία ιδρύθηκε και κυριαρχήθηκε κυρίως από συνδικάτα τεχνιτών τα πρώτα πενήντα χρόνια της ύπαρξής της, μετά τα οποία αρκετά από τα μέλη της στράφηκαν στο να οργανωθούν σε μια βάση βιομηχανικών συνδικάτων ώστε να απαντήσουν στην “πρόκληση” από την CIO την δεκαετία του 1940. Το 1955, η AFL συγχωνεύτηκε με την CIO δημιουργώντας την *AFL-CIO*, που αποτελεί μέχρι και σήμερα την μακροβιότερη και με την μεγαλύτερη επιρροή εργατική ομοσπονδία στις ΗΠΑ.

5 Στμ. Στο πρωτότυπο: *uprity*.

6 Στμ. Στο πρωτότυπο: *dumpster diving*: το μάζεμα από μεγάλους εμπορικούς, οικιακούς, βιομηχανικούς κλπ. κάδους πραγμάτων που θεωρούνται άχρηστα από τους ιδιοκτήτες τους αλλά χρήσιμα για τον συλλέκτη τους.

7 Στμ. Στο πρωτότυπο: *knee deep*.

πάρουν πληροφορίες από τον φρουρό. Ενώ η προσοχή του φρουρού είχε αποσπαστεί, κάποιος άλλος μπορούσε να τρυπήσει στο κτίριο και να προσπαθήσει να βρει τα ντουλάπια των επιστατών.

Ένα πράγμα είναι να αποσπάς την προσοχή ενός πωλητή ενώ η κολλητή σου γλιστρά κάτι στην τσάντα της. Και είναι άλλο να προσπαθείς να ξεγλιστρήσεις από έναν πάνοπλο φρουρό που δεν έχει ζήσει καμιά άλλη συναρπαστική μέρα στη δουλειά από τότε που έπιασε φωτιά εκείνο το σακουλάκι ποπ-κορν στον φούρνο μικροκυμάτων και έβαλε σε λειτουργία όλους τους ψεκαστήρες στον τέταρτο όροφο. Παίρνουν τη δουλειά τους πραγματικά πολύ σοβαρά.

Παρ' όλα αυτά, αποδεικνύεται ότι είναι δυνατόν. Κούμπωσα το πουκάμισό μου, κράτησα την αναπνοή μου και πήγα. Κοιτάζοντας ευθεία μπροστά και απλά μπαίνοντας στο ασανσέρ.

Μόνο μια φορά είχα πρόβλημα, όταν ο φρουρός με είδε και μου είπε να περιμένω στην είσοδο. Εξαφανίστηκα στις σκάλες όταν κάτι απέσπασε την προσοχή του και είχε μια φοβερά πετυχημένη μέρα στο γραφείο αλλά, όταν επέστρεψα, έψαχνε τριγύρω για μένα και χρειάστηκε να κρυφτώ πίσω από μια κολώνα. Όταν τον άκουσα να μιλά σε έναν άλλο φρουρό, έφυγα αστραπή και δεν ξανακοίταξα πίσω.

Σε ένα κτίριο, που ήταν σαν φρούριο, προσποιήθηκα ότι καπνίζω μέχρι μια εργαζόμενη να βγει από την κλειδωμένη πίσω πόρτα. Την άνοιξε ευγενικά για μένα και έπεσα στη δουλειά ψαχουλεύοντας τα ντουλάπια στο ισόγειο και τσεπώνοντας μερικά καλά στυλό.

Με εξαίρεση το ότι δεν φορούσα γραβάτα, ταίριαζα αρκετά καλά σ' αυτά τα γραφεία. Μπήκα στον χαρακτήρα και έγινα ένας ανερχόμενος μαθητευόμενος σε κάποια ασφαλιστική ή τηλεπικοινωνιακή εταιρεία. Κανείς δεν νοιαζόταν όταν έκανα ερωτήσεις ή έχωνα το κεφάλι μου στη λάθος πόρτα. Εν πάσει περιπτώσει, κανείς δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει οποιονδήποτε έξω από το άμεσο γραφείο του – η καπιταλιστική αποξένωση ήταν γα μια φορά με το μέρος μου. Γι' αυτούς ήμουν απλά άλλο ένα απρόσωπο drone που στόχευε στο Αμερικάνικο Όνειρο.

Οι φορμαίοι των επιστατών συνήθως είναι δίπλα στα αποδυτήρια ή σε άλλα απομακρυσμένα σημεία. Σε κάθε κτίριο, έψαχνα το όνομα της εταιρείας καθαρισμού που έχει τον έλεγχο της το κτίριο· συνήθως το βρίσκω σε έναν σκουπιδοτενεκέ ή σε ένα κοντέινερ με καθαριστικά. Υπήρχαν περίπου οχτώ εθνικές ή διεθνείς εταιρείες καθαρισμού που λειτουργούσαν στην περιοχή.

Αυτό δούλεψε για τις μισές σχεδόν τοποθεσίες αλλά στις άλλες έπρεπε να περιμένουμε μέχρι να πέσει το βράδυ για να προσπαθήσουμε να συναντήσουμε οι ίδιοι τους επιστάτες. Τα κτίρια κλειδώνονταν συνήθως μετά τις 6 το απόγευμα αλλά στα εταιρικά πάρκα μπορούσαμε να βρίσκουμε τους επιστάτες να περπατούν ανάμεσα στα κτίρια ή να βγάζουν έξω τα σκουπίδια. Στις εξορμήσεις μας, ανακαλύψαμε μια τάση που δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει: όλοι οι επιστάτες που δεν ανήκαν σε συνδικάτο ήταν ισπανόφωνοι Λατίνοι. Το προσωπικό του τοπικού συνδικάτου δεν είχε ούτε ένα άτομο που να μιλά Ισπανικά – μπορείτε, πραγματικά, να το πιστέψετε; - οπότε προσπάθησα να μιλήσω χρησιμοποιώντας τις πολύ λίγες λέξεις στα Ισπανικά που ήξερα (*trabajo, durruti, sindicato, nada*).

Είχαμε δύο συντρόφους με γνώσεις Ισπανικών στους μαθητευόμενους οι οποίοι και οργάνωσαν μια συνάντηση με τους Λατίνο επιστάτες στην περιοχή. Ήρθαν μόνο καμιά δεκαριά περίπου, που ανέφεραν ότι απειλούνται από τα αφεντικά αν επιχειρούσαν να δουλέψουν με το συνδικάτο. Το φράγμα επικοινωνίας από την πλευρά του συνδικάτου ήταν ντροπιαστικό, καθώς αρκετά από τα εργασιακά προβλήματα που έβάζαν θα μπορούσαν εύκολα να έχουν λυθεί από ένα άτομο του συνδικάτου που θα μιλούσε Ισπανικά. Το τοπικό συνδικάτο δουλεύει πάνω στο πρόβλημα και ελπίζω ότι θα μπορέσουν να στρώσουν τα πράγματα σύντομα.

Το κίνημα συνολικά έχει αργοπορήσει να ανταποκριθεί στις ανάγκες των μεταναστών, ιδιαίτερα καθώς έχει εμπλακεί με τον εθνικισμό και την νομιμοφροσύνη, και τη βαρεμάρα, που συνοδεύουν το να είναι κανείς ένας διαμεσολαβητής του στάτους κβο.

Αλλά δεν ήταν πάντα έτσι.

Τα όνειρά μας δεν θα χωρέσουν ποτέ στις συμβάσεις τους

Το εργατικό κίνημα γεννήθηκε και τράφηκε με το σαμποτάζ ως μια παράνομη, υπόγεια συνωμοσία εργατών που μάχονταν για να ανεβάσουν τους μισθούς τους και να βελτιώσουν τις εργασιακές συνθήκες με κάθε απαραίτητο μέσο. Στον 19ο αιώνα, δυσαρεστημένοι εργαζόμενοι συναντιούνταν το βράδυ και κατέστρεφαν τις μηχανές μαλλιού και βαμβακιού που απειλούσαν τον βιοπορισμό τους – σε τέτοια έκταση που η “καταστροφή των μηχανών” έγινε μείζον αδίκημα στην Αγγλία. Οι πρώτοι υποκινητές εργάτες στις ΗΠΑ φοβούνταν για τη ζωή τους, καθώς συχνά τους έδιωχναν από τις πόλεις ή τους λυντσάριζαν. Οι απεργίες επιβράδυναν σιδηροδρόμους και εργοστάσια, μπάτσοι και στρατιώτες επιτίθονταν στους απεργούς εργάτες και σε οικογένειες. Έμοιαζε ότι ολόκληρος ο κόσμος θα εκρηγνυόταν σε έναν παγκόσμιο ταξικό πόλεμο ανάμεσα στους έχοντες και τους μη-έχοντες.

Φοβούμενες ένα χάος στη βιομηχανία, οι κυβερνήσεις ανάγκασαν τους εργοδότες να υποκύψουν σε μερικά από τα αιτήματα των εργατών. Τα εργατικά κινήματα ήταν καίριας σημασίας για την εφαρμογή της εργάσιμης ημέρας των οκτώ ωρών, τις ρυθμίσεις ασφάλειας και υγιεινής στην εργασία και τον Εθνικό Νόμο για τις Εργασιακές Σχέσεις (*National Labor Relations Act*). Η μέρα είχε κερδηθεί για τους εργάτες και πολλοί, και στις δυο πλευρές του ταξικού χωρίσματος, αισθάνθηκαν ότι τα συνδικάτα προχωρούσαν στο να αναδιανείμουν τον πλούτο και την εξουσία μια και καλή.

Αλλά στην πορεία όλων αυτών, συνέβη κάτι αστείο. Τα ίδια τα συνδικάτα έγιναν ένας νόμιμος παίκτης στο πεδίο του πολιτικού παιχνιδιού – με επιρροή, διαπραγματευτική ισχύ και, πάνω απ’ όλα, υγιείς τραπεζικούς λογαριασμούς. Οι αγώνες συνεχίστηκαν αλλά άρχισαν να έχουν λιγότερη “καρδιά”. Περισσότερα λεφτά αλλά λιγότερη ψυχή. Εκπρόσωποι των επιχειρήσεων, διαδικασίες παραπόνων, κλειστά εργοστάσια, διαγραφές οφειλομένων και “φιλεργατικό” πολιτικοί βοήθησαν στην ενσωμάτωση - ή στην εμπλοκή - των συνδικάτων στην ομαλή λειτουργία των κυβερνήσεων και των οικονομιών, και δεν πέρασε πολύς καιρός για να γίνουν ωχρή σκιά του παλιού τους εαυτού. Ήταν ακόμα τα συνδικάτα ένα εργαλείο του ταξικού πολέμου ή απλά ωραιοποιημένα τμήματα ανθρώπινου δυναμικού;

Για να επιστρέψω στο καλοκαίρι μου – η θηλιά της νομιμοποίησης είχε πνίξει το εργατικό κίνημα της πόλης χρόνια πριν, αν και αρκετός κόσμος στο κίνημα εξακολουθούσε να δείχνει ένα ριζοσπαστικό πνεύμα. Ο πρόεδρος του τοπικού συνδικάτου, ένας πρόσχαρος και καλόκαρδος παλιός εργατικός ηγέτης, αναπολούσε την κατάληψη ενός σημαντικού πύργου γραφείων στο κέντρο και μου εμπιστεύτηκε ότι κάποιος θα μπορούσε να μπλοκάρει σοβαρά την αποχεύτωση ρίχνοντας στις τουαλέτες πολλά ταμπόν δεμένα μαζί. Αυτό ήταν ενδεικτικό όχι μόνο της διάθεσης κάποιου να συλληφθεί αλλά, επίσης, και της διάθεσης να δράσει χωρίς να συλληφθεί – ένα ακόμα πιο ελκυστικό γνώρισμα – και τα μάτια του άστραψαν όταν του ψιθύρισα μερικές από τις δικές μου περιπέτειες.

Όμως, οποιαδήποτε άμεση δράση είχε υποβιβαστεί σε ιστορίες για τον πόλεμο ή βίντεο με “αποσπάσματα δράσης”, χάρις σε κείνους τους τραπεζικούς λογαριασμούς και τους νόμους που καθιστούν τα συνδικάτα υπόλογα για τις δράσεις των μελών τους. Τα αφεντικά μπορούν πραγματικά να μηνύσουν τα συνδικάτα για παράνομες εργασιακές δράσεις. Τα συνδικάτα έχουν δαμαστεί· λίγη κουβέντα γίνεται για το αν η προαγωγή ενός μικρού σαμποτάζ αξίζει την απώλεια της πιστοποίησης και την χρεωκοπία.

Το τοπικό παράρτημα [του συνδικάτου] είχε ακυρώσει για κάποιο διάστημα τις συναντήσεις απλά επειδή φαινόταν ότι δεν υπήρχε τίποτα προς συζήτηση – αλλά, με τις διαπραγματεύσεις για τις συμβάσεις να επίκεινται στον ορίζοντα, ήταν καιρός να αρχίσει να προετοιμάζεται. Σε μια από τις πρώτες συναντήσεις που παρακολούθησα, μίλησε μια γυναίκα λέγοντας ότι είχε διαβάσει τη σύμβαση και ότι το συνδικάτο δεν ήταν εκεί για τον εργάτη αλλά ήταν ένα εργαλείο για τα αφεντικά. Οι συνδικαλιστές ανταπάντησαν γρήγορα ότι δεν είναι έτσι, ότι το συνδικάτο είναι εκεί για τους εργάτες και ότι έπρεπε να ξαναδιαβάσει τη σύμβαση. Το συνδικάτο είναι οι εργάτες, είπαν. Το συνδικάτο είναι οι εργάτες και το προσωπικό του [οι συνδικαλιστές] έχει απλά προσληφθεί από τους εργάτες.

Αλλά καθώς περνούσε το καλοκαίρι, υπήρχε μια λεπτή μετατόπιση από τον προσανατολισμό μας ως μαθητευόμενων, στον οποίο μας κοπανούσαν διαρκώς ότι “το Συνδικάτο είναι οι Εργάτες”, στην παραδοχή εκεί επιτόπου, ότι το συνδικάτο είναι μια επιχείρηση. Τα συνδικάτα χρειάζονται λεφτά για να συνεχίσουν να λειτουργούν και για να τα πάρουν, κάνουν τη δουλειά να εκπροσωπούν τους εργάτες και να διαχειρίζονται παράπονα και καταγγελίες και, περιστασιακά, να παίρνουν καλλίτερους μισθούς και να βελτιώνουν τις εργασιακές συνθήκες. Ο “στρατηγικός σχεδιασμός” των συνδικάτων μπορεί επίσης να διαβαστεί σαν μια επιχειρηματική στρατηγική: τα συνδικάτα πρέπει να βρουν μια περιοχή στην οποία υπάρχει ήδη αγορά για το προϊόν τους (το συνδικάτο)· εργασιακοί χώροι με λίγους εργαζόμενους δεν θα μπορέσουν να αποπληρώσουν το κόστος για την ίδρυση του συνδικάτου, οπότε αυτοί οι χώροι αγνοούνται. Από την άλλη, οργανώνοντας ένα εργοστάσιο με 200+ εργαζόμενους μπορεί να φέρει στον οργανωτή μια θέση ενός είδους επιχειρηματικού αντιπροσώπου – τότε “φτιάχτηκες για όλη σου τη ζωή”, μου είπαν.

“Το εργοστάσιο δουλεύει επειδή δουλεύω εγώ”

Το τοπικό παράρτημα που δούλευα ήταν καλά εδραιωμένο και είχε συμβάσεις “*union shop*”, σύμφωνα με τις οποίες οι εργάτες που προσλαμβάνονταν από συγκεκριμένους εργοδότες ήταν υποχρεωμένοι να μπουν στο συνδικάτο μετά από έναν συγκεκριμένο αριθμό ημερών απασχόλησης. Στην πραγματικότητα, το συνδικάτο δεν χρειαζόταν καν να συναντηθεί με τους εργάτες για να υπογράψουν την εγγραφή τους· τα αφεντικά τους τους έδιναν τις κάρτες του συνδικάτου και τους έβαζαν να τις συμπληρώσουν. Αυτό συνέβαλε στην αποσύνδεση του συνδικάτου από τα μέλη του. Συχνά, τα μέλη δεν ήξεραν καν ότι υπάρχει ένα συνδικάτο ή δεν ήξεραν τι κάνει· και επιπλέον, το συνδικάτο δεν κατέγραφε την εξέλιξη της συμμετοχής σε αυτό. Οι λίστες των μελών που υποτίθεται ότι θα χρησιμοποιούσαμε για το κάλεσμα των μελών σε πορείες ήταν οικτρά απαρхайωμένες. Αλλά τι σημασία είχε; Οι συνδρομές αποφασίζονταν σε διεθνές επίπεδο, όχι τοπικό. Οι εργοδότες τις αφαιρούσαν από τις επιταγές μισθοδοσίας και έστελναν ένα μηνιαίο συνολικό ποσό.

Η συνεργασία με τα αφεντικά είναι καλή για να κάνεις δουλειές, και τα συνδικάτα έχουν χωθεί στην επιχείρηση της συνεργασίας. Είχα μια ευκαιρία να κοιτάξω τη σύμβαση της γυναίκας που παραπονιόταν. Η πιο απογοητευτική πτυχή είναι, όπως, πάντα η παράγραφος “Όχι Απεργία/Όχι Λοκάουτ”, που εξηγεί ότι *το συνδικάτο δεν μπορεί να απεργήσει για όσο τηρούνται οι όροι της σύμβασης*. Ακόμα καλλίτερα, όταν υπάρχει μια νόμιμη απεργία, το συνδικάτο δεσμεύεται ότι θα στείλει ένα “προσωπικό ασφαλείας” στα γραφεία όπου γίνεται απεργία για να τα κρατήσει σε λειτουργική κατάσταση – ναι, *το συνδικάτο σπάει την ίδια την απεργία του!*

Το συνδικάτο συνάντησε κάποιες δυσκολίες στο να χαλιναγωγήσει τα μέλη του στην προετοιμασία για τις επικείμενες διαπραγματεύσεις για τις συμβάσεις. Το συνδικάτο επιθυμούσε τα μέλη του να θέλουν το στάτους της πλήρους απασχόλησης αλλά οι περισσότεροι από τους εργάτες με μερική απασχόληση δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα να αλλάξουν σε πλήρη απασχόληση. Αυτό ήταν ένα παράδειγμα παραπόνων που είχα ακούσει συχνά στην μικρή πόλη μου στα νότια: τα συνδικάτα, λέει ο κόσμος, δεν λαμβάνουν υπόψιν την προσωπική τους κατάσταση και τους αναγκάζουν να δεχτούν αυτό που το συνδικάτο λέει ότι είναι “καλλίτερο για το σύνολο”.

Παρ’ όλο που η κριτική αυτή συνηθίζεται να προέρχεται από συντηρητικούς και παραβλέπεται από τους αριστεριστές, που νομίζουν ότι μπορούν να βρουν τι είναι καλλίτερο για τον καθένα, έχει μια συγκεκριμένη υπόδηλη ριζοσπαστική αίσθηση. Τα περισσότερα συνδικάτα έχουν γίνει μεγάλα και γραφειοκρατικά και η πολιτική και οικονομική νομιμοποίησή τους βασίζεται στο να κρατούν τα μέλη τους πειθαρχημένα. Το συνδικάτο ξέρει τι είναι καλλίτερο· για να πάνε καλά οι διαπραγματεύσεις, οι επιθυμίες σου πρέπει να ταιριάζουν σε ένα συγκεκριμένο κουτί έτσι ώστε οι διαπραγματευτές να μπορούν να τις στριμώξουν σε μια ακόμα μικρότερης έκτασης σύμβαση. Το συνδικάτο πρέπει να μπορεί να δώσει στα αφεντικά μια υπόσχεση σταθερότητας, μια εγγύηση της ασφάλειας του στάτους κβο και της ομαλής εκτέλεσης της παραγωγής. Διαφορετικά, θα έχει έναν πελάτη λιγότερο.

Καθώς αυτά τα συνδικάτα είναι αξεδιάλυτα εδραιωμένα στην λειτουργία της οικονομίας, ενδιαφέρονται, φυσικά, περισσότερο για το δικαίωμα στην απασχόληση παρά στο δικαίωμα στην ευχαρίστηση. Τα συνδικάτα στις επιχειρήσεις έχουν να κάνουν μάλλον με τη διασφάλιση ότι όλοι θέλουν το ίδιο πράγμα παρά για το ότι οι εργάτες ενώνονται και ορθώνουν το ανάστημά τους από κοινού για τις προσωπικές τους επιθυμίες.

Συνδικαλισμός της Κατανάλωσης

Υπήρχαν θύλακες δυσαρέσκειας μέσα στο τοπικό παράρτημα και κάποιες στιγμές φαινόταν να υπάρχει κάποια ελπίδα για αλλαγή μεταξύ των μελών. Αλλά τα ίδια τα μέλη είχαν ήδη χτυπηθεί, τόσο από τους εργοδότες όσο και από το συνδικάτο. Ένας νεαρός άντρας εξήγησε γιατί τα αφεντικά είχαν απειλήσει να αντιμετωπίσουν σκληρά τους “ταραξίες”, και ότι δεν ήταν διατεθειμένος να “βάλει το κεφάλι του στον ντορβά” χωρίς την υποστήριξη των συναδέλφων του εργατών – υποστήριξη που δεν υπήρχε. Για μια ακόμα φορά, ήττα.

Πέρα από τους θεσμοποιημένους περιορισμούς, το μεγαλύτερο εμπόδιο στον δρόμο για ένα ζωντανό και ζωηρό συνδικάτο ήταν η βασική έλλειψη μιας κουλτούρας αλληλεγγύης. Ο κόσμος δεν υποστήριζε ο ένας τον άλλο απέναντι στο αφεντικό. Το “συνδικάτο” ήταν απλά μια άλλη λέξη για αφαίρεση από τον μισθό, όχι κάτι που υπήρχε στις σχέσεις ανάμεσα στους εργάτες στη δουλειά. Τι αξία είχε μια κάρτα συνδικάτου αν καθόταν ανενεργή στην κωλότσεπή σου; Πιστωτικές κάρτες, εκπωτικές κάρτες, κάρτες μέλους. Ο συνδικαλισμός έγινε απλά ένα ακόμα πράγμα προς κατανάλωση ώστε να αποκτήσει κανείς μια καλλίτερη δουλειά, η συμμετοχή είναι προαιρετική.

Αυτό δεν σημαίνει ότι τα νομιμοποιημένα συνδικάτα δεν προσφέρουν ωφέλη στους ίδιους τους εργάτες. Τα συνδικάτα στις ΗΠΑ περηφανεύονται για τον εαυτό τους για την βελτίωση των συνθηκών ζωής και τη δημιουργία μιας μεγάλης μεσαίας τάξης. Πολλά συνδικάτα έχουν βοηθήσει στο να φέρουν τουλάχιστον ένα κομμάτι από το Αμερικάνικο Όνειρο™ στις αμερικανικές οικογένειες. Αλλά αυτό έχει γενικά εξουδετερώσει την αντίθεση των εργατών στον καπιταλισμό και τους έβγαλε από τη συμμετοχή στην κοινωνική πάλη. Οι εργάτες της μεσαίας τάξης, χάρις και μαζί με τα συνδικάτα τους, έχουν ουσιαστικά εξημερωθεί.

Αλλά γιατί να αγωνιστεί κανείς ενάντια στον καπιταλισμό, μπορεί να ρωτήσει κανείς, αν έχει τον δικό του σκουπιδοφάγο που δουλεύει; Είναι ένα ζήτημα αξιών. Το εργατικό κίνημα έχει πάντα παλέψει για δυο πράγματα:

- 1) Αυτονομία, ελευθερία και εξουσία πάνω στον εργασιακό χώρο και στην καθημερινή ζωή· και
- 2) Πλούτο.

Τα αφεντικά και οι πολιτικοί εκχώρησαν ένα κομμάτι του πλούτου τους αλλά δεν έχουν απεμπολήσει την εξουσία τους. Οι εργάτες που πιθανόν θέλουν να πολεμήσουν για περισσότερη αυτονομία ή εξουσία είναι όμηροι του μεσοαστικού τρόπου ζωής που έχουν ήδη· να αγωνιστούν για ελευθερία θα σήμαινε να ρισκάρουν την μικρή αλλά σκληρά κερδισμένη άνεσή τους. Οι προσβολές στη δουλειά είναι το τίμημα που πρέπει να πληρώσεις για να ζεις το όνειρο των δυο αυτοκινήτων και ενός σωρού από χρέη.

Βάζοντας την “Εργασία” πίσω στον “Πρώην-Εργάτη”

Εδώ, μέσα σε όλη αυτή την συναίνεση και τις παραχωρήσεις, βλέπω ευκαιρίες για μια αναρχική παρέμβαση και συμμετοχή στους εργατικούς αγώνες του σήμερα, Η πόλη που γεννήθηκα, για παράδειγμα, ως ένας τόπος που τα περισσότερα συνδικάτα έχουν αγνοήσει, είναι μιας πρώτης τάξης τοποθεσία για μια αναγέννηση της εργατικής οργάνωσης χωρίς χρήματα, περιορισμούς ή θεσμούς.

Και έξω από τα πανκ και ακτιβιστικά μας γκέτο, εμείς οι αποτραβηγμένοι αναρχικοί έχουμε πολλά να προσφέρουμε. Έχουμε συνηθίσει να ζούμε σχεδόν με τίποτα, οπότε τα αφεντικά δεν μπορούν να μας απειλήσουν· αν μπορούμε να συνδεθούμε με άλλο κόσμο, που έχει μπουχτίσει με την εξουσία τους,

μπορούμε να τα απειλήσουμε. Ο πόθος μας για ελευθερία και αυτονομία και η διάθεσή μας να προχωρήσουμε χωρίς τα παρηγορητικά βραβεία της άνεσης, θα μπορούσε να μας βοηθήσει να αναπτύξουμε νέες μεθόδους συνεργασίας και δράσης στον εργασιακό χώρο που κανένα συνδικάτο σήμερα δεν μπορεί καν να σκεφτεί. Έχουμε λειτουργήσει έξω από τυπικές δομές για τόσα πολλά χρόνια που παίρνουμε όλα τα πλεονεκτήματα να μπορούμε να το κάνουμε αυτό ως δεδομένα· συνασπισμένοι με άλλους συναδέλφους, που επίσης μισούν την εργασία, θα μπορούσαμε να ανοίξουμε καινούριους δρόμους για γνήσια εξέγερση. Έχουμε συλλέξει, από παραπεταμένα γεύματα, φαγητό για εκατοντάδες άτομα στα δικά μας συνέδρια· αν εξασφαλίσουμε ότι δεν θα υπάρξει ποτέ κανένα πεινασμένο στομάχι σε μια απεργιακή γραμμή. Τα *infoshops* και οι ομάδες μας *Food Not Bombs* μας έχουν προσφέρει μια καλή εξάσκηση στην οικοδόμηση οργάνων για μια κοινότητα· αν προσφέρουμε στους εργαζόμενους γονείς φροντίδα και ελεύθερο πρωινό για τα παιδιά τους. Και διασκέδαση – η διασκέδαση είναι σχεδόν μια ιδεολογία για τους περισσότερους από μας· αν μοιραστούμε τα παιχνίδια και τα κόλπα μας και την αισιοδοξία μας με τους εργάτες και τους συνάδελφους, έτσι ώστε κανείς να μην χρειαστεί να πάει στο σπίτι και να σπαταλήσει τον χρόνο του μπροστά στην τηλεόραση ξανά. Το “μαζί”, που προέρχεται από αυτά, είναι ακριβώς το θεμέλιο που κάνει τη συλλογική αντίσταση εφικτή.

Για μας που έχουμε αποτραβηχτεί υπάρχουν πολλά [να κάνουμε] που οι οργανωτές των συνδικάτων σήμερα δεν κάνουν. Σε αντίθεση με τους περισσότερους από αυτούς, δεν έχουμε έμμεσα έξοδα. Μπορούμε να κλέψουμε ή να πάρουμε με απάτη αυτά που χρειαζόμαστε για να αγωνιστούμε και να ταξιδεύουμε με το τραίνο ή με ωτοστόπ όπως συνήθιζαν να κάνουν οι πιστοί του I.W.W.⁸ Τα λεφτά που μαζεύουμε για την εργατική οργάνωση μπορούν να χρησιμοποιηθούν με καλλίτερο τρόπο από την πληρωμή μισθών υπαλλήλων του συνδικάτου ή την ενοικίαση αυτοκινήτων. Ως πρακτικάριος σε ένα επίσημο συνδικάτο, έπρεπε ακόμα να υπολογίζω τα πάντα σύμφωνα με την καπιταλιστική λογική της σπάνης - από την πίτσα που τρώγαμε, μέχρι το ρεύμα για τα φώτα που ανάβαμε στα γραφεία του συνδικάτου, μας υπενθύμιζαν πάντα ότι ξοδεύαμε ή σπαταλούσαμε τα κερδισμένα με μόχθο λεφτά των μελών μας. Από την άλλη, οι οργανωτές που δεν εξαρτώνται από τις συνδρομές για να βγάζουν τα προς το ζην, μπορούν να κοιτάξουν τους εργάτες σαν πραγματικούς ανθρώπους και όχι απλά σαν δυνητικές πηγές εισοδήματος. Τέτοιοι εκπρόσωποι των συνδικάτων θα μπορούσαν να είναι συνεργάτες ενάντια στα αφεντικά, όχι αντιπρόσωποι γι' αυτά.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι επαναστάτες θα πρέπει να ξοδεύουν όλο τον χρόνο τους να κάνουν “χαμαλοδουλειές” για το “πραγματικό” εργατικό κίνημα. Αν είμαστε σοβαροί, σχετικά με αυτό, μπορούμε να δημιουργήσουμε τις δικές μας σχέσεις με μαχητικούς εργάτες από τα κάτω και να δράσουμε με τους δικούς μας όρους έξω από τους γραφειοκρατικούς θεσμούς που κρατάνε το κίνημα πίσω. Το τυπικό εργατικό κίνημα εξακολουθεί να έχει πλήθος οργανώσεων και μέλη με ριζοσπαστικό όραμα και ζωντανά πνεύματα αλλά, ίσως, μπορούμε να κάνουμε μερικά πράγματα που θέλουν να κάνουν αλλά δεν μπορούν: [αφισοκολλήσεις](#)⁹, επισκέψεις σε σπίτια, σπασίματα γραφείων...

Και αυτή η συμμετοχή μπορεί να είναι αμφίπλευρη: αν εμπλακούμε σε εργατικούς αγώνες, άλλοι εργάτες ακτιβιστές είναι πιθανότερο να συμμετάσχουν στους δικούς μας. Στα μέσα του καλοκαιριού, προσκάλεσα τους συναδέλφους, που κάναμε μαζί την πρακτική, και τους τοπικούς συνδικαλιστές να έρθουν μαζί μου σε μια πορεία αλληλεγγύης ενάντια στους G8 που είχε οργανωθεί από την περιφερειακή ομάδα Αναρχικής Δράσης. Οι συνδικαλιστές ήταν ενθουσιασμένοι για τη γνωριμία με άλλους δυνάμει συμμάχους και η αναρχική ομάδα ενδιαφερόταν έντονα για την εμπλοκή με τα εργατικά, παρ' όλο που αμφότεροι δεν είχαν ξαναδουλέψει μαζί πιο πριν. Μετά τη δουλειά, φορώντας τα ζωηρόχρωμα κόκκινα πουκάμισα του συνδικάτου και κουβαλώντας κάδους σκουπιδιών σαν πανηγυρικά κρουστά, συμμετείχαμε στην παρέλαση που τελείωσε στο τοπικό Γραφείο Εμπορίου (Board of Trade). Στην διάρκεια αυτής της μη επιτρεπόμενης πορείας, στριμωχτήκαμε. Ψεκαστήκαμε με σπρέι πιπεριού και χτυπηθήκαμε αλλά εξεπλάγην και εντυπωσιάστηκα από την αποφασιστικότητα των

8 Στμ. **IWW** (Industrial Workers of the World), οι *Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου*,

9 Στμ. Στο πρωτότυπο: *wheatpasting*, από το *wheatpaste*, την αλευρόκολλα, που χρησιμοποιείται παντού στις αφισοκολλήσεις.

εκπαιδευόμενων να παραμείνουν σε ολόκληρη τη δράση και να μην υποχωρήσουν. Αν και και για λίγο, ήταν μερικά συναρπαστικά και εμπνευστικά τετράγωνα δρόμου, φωνάζοντας συνθήματα του ταξικού πολέμου μαζί με τους τύπους με τους οποίους είχα κάνει τα πρώτα με νόημα βήματα σ' αυτόν.

Επίλογος

Με αρκετή δόση ειρωνείας, ενώ τελειώνα αυτή την αναφορά, ξέσπασε μια απεργία και, μάλιστα, από όλα τα πιθανά μέρη, ακριβώς έξω από τη γενέτειρά μου. Η εταιρεία θέλει να περικόψει τις συντάξεις και να αυξήσει το κόστος της υγειονομικής περίθαλψης. Τα εργοστάσια τσιμέντου απασχολούν τον περισσότερο κόσμο της περιοχής και μόνο σε ένα από αυτά υπάρχει συνδικάτο. Τα υπόλοιπα παρακολουθούν – τα αφεντικά με νευρικότητα, οι εργάτες με ενθουσιασμό. Αν οι απεργοί πετύχουν τα αιτήματά τους, υπάρχουν καλές πιθανότητες το συνδικάτο να εμπνευστεί ώστε να προχωρήσει και στα άλλα εργοστάσια. Κι έτσι, μετά από όλες τις έντονες διαμαρτυρίες και τη γκρίνια μου κατά των συνδικάτων, των συμβάσεων και των συμβιβασμών τους, μερικοί από μας κατεβήκαμε για να κάνουμε παρέα με τους εργάτες και να φέρουμε αρκετές ποσότητες από παραπεταμένο φαγητό. Η απεργιακή περιφρούρηση είναι δυνατή – όλοι οι εργάτες σ' αυτό το εργοστάσιο, με τους 100 και παραπάνω εργαζόμενους, έχει παρατήσει τη δουλειά σε αυτή την πολιτεία του “Δικαιώματος στη Δουλειά”¹⁰. Οι απεργοσπάστες έχουν δυσκολίες να διατηρήσουν την παραγωγή: μετά από μια εβδομάδα, τέσσερις πελάτες έχουν ήδη σταματήσει τις παραγγελίες. Είχα μια ευκαιρία να μιλήσω στους τύπους εκεί κάτω με την τραβηγμένη ομιλία τους, τα καπέλα John Deere, τα μπλουζάκια Harley, και, φυσικά, το γλυκό τσάι. Είναι ενωμένοι και υποστηρίζουν όλοι το συνδικάτο. Είναι εμπνευστικό να βρίσκεις άλλο ένα προπύργιο αντίστασης σε αυτή την, κάποτε, χωρίς ελπίδα υγρή πόλη. Πήρα μερικά τηλέφωνα και πρόκειται να κρατήσουμε επαφή. Απόλαυσαν τον αυτοσχέδιο πουρέ και υποσχέθηκα να φέρω περισσότερο. Δεν μίλησα για αναρχισμό στην απεργία – δεν χρειάστηκε. Ξέρουν τι συμβαίνει. Κάθε *redneck*¹¹ της εργατικής τάξης στον Νότο ξέρει ότι έχει εγκαταλειφθεί από τους πολιτικούς και ότι τα αφεντικά τους δεν νοιάζονται γι' αυτούς. Το ζήτημα είναι τι μπορούμε εμείς να κάνουμε γι' αυτό, μαζί.

¹⁰ Το “Δικαίωμα στη Δουλειά” [“Right to Work”] είναι ένας ευφημισμός για το φιλο-απεργοσπάστης.

¹¹ Στμ. *Redneck*: υποτιμητικός όρος που χρησιμοποιείται κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, για να χαρακτηρίσει τους λευκούς Αμερικανούς, ως επί το πλείστον από τις επαρχιακές περιοχές των πολιτειών του Νότου, που είναι άξεστοι και χωρίς καλλιέργεια, συχνά με προκατειλημμένες ιδέες και πεποιθήσεις.